

Críticadansa

Bàrbara Raubert Nonell

Obsessions raonades

Gelabert Azzopardi
Companyia de Dansa
 Teatre Lliure (Barcelona). Sala
 Fabià Puigserver, 24 de maig

L'obsessió mesurada pel raonament, cuidada de modes pasatgeres i alimentada amb l'estudi tenaç de totes les seves vessants és l'essència creativa de Cesc Gelabert. Ara en comparteix algunes intimitats a través de vuit petits solos, alguns dels quals creats especialment per a l'ocasió, altres d'obres anteriors, que acompanya amb l'esbós del seu pensament maniàtic. Són idees que es troben en qualsevol de les se-

ves obres, si bé, un cop aïllades, permeten classificar-se en quatre eixos principals:

La primera de les obsessions que ens desvetlla és la de la forma. Es planteja que, per tal de crear noves imatges, cal morir i tornar a néixer en cada moviment. Per això, a *V.O.1* apareix dins un vestit completament tapat, volum informe en transformació al costat de la música de Borja Ramos, que crea un contrast meravellós quan se'l treu i en surt amb una granota blava sense mànigues que subratlla la presència gairebé ètèria del ballarí.

Gelabert és part de la nostra cultura, i les seves obsessions són el nostre plaer

Però Gelabert diu que la dansa és habitar el cos amb el cor i la ment, base de la seva segona obsessió. Ho exemplifica en els *Preludis* (2002) i *Al Capone* (1982), dues lluites ben diferents per aquest habitar, que van més enllà de la coreografia: la batalla es debat en la quantitat d'energia justa per dissoldre's en l'espai —com si

sempre hi hagués estat, fent exactament això que està fent—, i en la música —que el xucla i el rebota talment es tractés de sons convertits en imatges—.

La tercera obsessió de Cesc Gelabert rau en la capacitat del moviment per provocar sensacions, i a *V.O.2* en compona tot un catàleg. Són missatges encapsulats al cal·ligrama del seu cos que filtrem a través de la nostra història personal i d'espècie, que és principalment una història de la comunicació. La capitana de totes les sensacions, l'amor, té al seu *Funny Valentine* (2005) un torrent d'oscil·lacions in-

trospectives ben dolces. Tot i el marge d'equivoc dels missatges corporals, hi ha petits espais de comprensió tàcita, en els quals no calen majors explicacions, com en la cultura local d'un país o una escola concreta.

La sardana de *L'enyor* (2001) i l'homenatge al seu mestre Gerard Bohner a *V.O.3* representen la quarta de les seves obsessions, la cultura compartida: moure's de manera que et reconeguis i et reconeguin.

Sens dubte, Gelabert és part de la nostra cultura, i les seves obsessions són el nostre plaer.